

Лист до одного знайомого в справах філологічних

Дмитро Павличко

Я знаю, знаю, що не мови
Людей на світі поділили
На злих і добрих. О, якби-то
Свої окремі мови мали
Визискувачі, ошуканці,
Падлюки, боягузи, дурні,
Злодії, бюрократи, вбивці,
Було б із ними чесним людям
Боротись легко. Кожна мова,
Немов земля, родити може
Пшеницю чи осот — залежно,
Хто що на засів облюбує
Умом і серцем. Кожна мова,
Немов вогонь, спалити може
Або зігріти дух — залежно,
Хто що із полум'ям чарівним
Робити хоче. Кожна мова,
Як дерево, з якого буде
Колиска чи труна — залежно,
Хто що подарувати хоче
Своєму брату. Та не буде
Чужу земличку засівати
Пшеницею негідник-ледар,
Що рідне поле напропаще
В будяччі кинув. Ні, не буде
Душі людської зігрівати
Дзвінкою мовою чужою
Перевертень, що рідне слово
В собі згасив, неначе ватру,
Яка в душі палахкотіла
Із днів дитинства. Ні, не буде
Братам колиски дарувати —
Хто рідну маму в домовину
Живцем поклав би. А як буде, —
В колисці діти вкалічують!